

Lieve mensen die ons met hart, ziel en portemonnee steunen. Wij kunnen jullie niet genoeg bedanken voor jullie geweldige steun in welke vorm dan ook. Er zijn 6 zomerkampen gerealiseerd, 5 in Gaza en 1 in het Asielzoekers Centrum (AZC) Katwijk. Hieronder ons verslag met foto's en linkjes naar films. Omdat Suzanne Groothuis en Ingrid Rollema vanwege Corona niet naar Gaza konden en de groepen waarmee gewerkt werd klein waren, moesten alle plannen worden bijgesteld. Ingrid en Suzanne besloten om gedurende 14 dagen een zomerworkshop te geven in Katwijk.

In Gaza

Individuele kunstenaars, collectieven en de Open Studio van de Rode Halve Maan proberen ondanks de harde realiteit zo veel mogelijk kennis en kunde over te dragen op de volgende generaties. Een manier om dat te doen is het opzetten van zomerkampen voor kinderen en jongeren. Kinderen zijn het, prachtige kinderen.

Mede ingegeven door de hoge werkloosheidsgraad wordt er veel gestudeerd. Er is sprake van een goed opgeleide bevolking. We worden benaderd door de dichter en theatermaker Maher: "Ik weet dat jullie dit jaar door het coronavirus niet kunnen komen maar mag ik voor een gedeelte jullie plaats innemen. Ik heb een droom!"

Door het afgesloten zijn van de rest van de wereld, sociaal maatschappelijke ontwrichting door bombardementen en beschietingen draagt deze samenleving een loden last aan gemutileerde mensen die extra zorg behoeven. Steeds meer kinderen worden de straat op gestuurd om bij te verdienen. Maher wilde straatverkoptjes bijeenbrengen om ze kennis te laten maken met een betekenisvolle functie van 'theater'. Het tonen wat er in de samenleving speelt en het zo transformeren dat het theater wordt. Hij heeft 12 kinderen weten te vinden en hun ouders weten te overtuigen van het belang van zijn idee. Ook heeft hij een in kinderrechten gespecialiseerde juriste bij zijn project betrokken. Het uiteindelijke resultaat is een film waarin straatverkoptjes elkaars werkplekken bezoeken. Ze hebben het over hun dromen en idealen, over hun positie volgens internationaal recht en de ruwe realiteit waarin ze leven. Onder een afdakje in de brandende zon was het theater tot zijn essentie teruggebracht.

Dank zij een intelligente dichter en de getalenteerde filmer Mahmoud Alhaj kreeg de onderkant een stem. "Love all, trust a few do wrong to none! Shakespeare revisited". Het Theater van de Onderdrukten van de Braziliaanse theatermaker Augusto Boal op zijn best! Deze 12 straatverkoptjes schreven hun eigen geschiedenis! Ze werden gezien, ze bestonden!

Breakdancer Ahmed Myuz belde: "We hebben een zware tijd achter de rug. Er zijn felle bombardementen op Gazastad uitgevoerd en toen nog de *corona lockdown*. Ik stel het volgende voor: Ik ga de kleintjes bij elkaar brengen, voor de helft meisjes, voor de helft jongens. Ik wil ze intensieve danstraining geven, hun weerbaarheid trainen en ze die verdomde bombardementen laten vergeten. Energie moet eruit en vrijheid erin. Om het goed te doen heb ik voor iedereen schoenen, een T-shirt, eten en drinken nodig plus vervoer, want ik ga ze overal vandaan slepen." En zo gebeurde het in de zomer van 2020 dat tientallen kinderen dansten en dansten. Ze dansten met elkaar, ze dansten met de zee, tegen de golven in. Hun docenten speelden voor vuurspuwers als stonden ze 'nachts te gloeien op de kermis. Ze dansten op de golven van het tij. En iedereen kon het zien en ze werden gezien en kregen applaus. Ze dansten vrij en gelukkig. En ze bestonden!

Het kunstenaarscollectief Shababeek meldde zich. Vier kunstenaars wilden met getalenteerde jongeren werken. Er leeft al heel lang een traditie in Gaza m.b.t. het invullen van zomerkampen. Een zomerkamp voor getalenteerde jongeren is nieuw. De kunsten vragen om concentratie en zelfstandige ontplooiing. Shababeek wil de condities scheppen waardoor dit wordt ondersteund en gestimuleerd. Ze zetten een goed doortimmerd programma op. 's Ochtends theorie en 's middags 'maken' resulteerde in een tentoonstelling die overal via prachtige affiches onder de aandacht werd gebracht. In een grote ruimte werd alles getoond en besproken, een filmpje verspreidde zich over de wereld. Ze werden bejubeld, ze werden gezien, ze hadden een eigen plek in het midden van hun wereld. Ze bestonden.

Ook de schilder Mohammed Alhawajri' meldde zich. Met een groep kinderen wilde hij het strand schoonmaken en van gevonden spullen een beeld maken. Hij wilde, nu de klimaatverandering een feit is geworden, de kinderen bewust maken van de noodzaak je op een verantwoordelijke wijze tot het milieu te verhouden. Een *wake-up call* om voorzichtig om te gaan met de natuur. De hele week stond in het teken van jouw houding ten opzichte van de natuur die jou omringt. Op een foto is een schoon strand te zien met zwaaiende kinderen rond een smiley van 10 meter doorsnee. Ze vieren met veel plezier het kunstige resultaat van hun schoonmaakactie. Ze zwaaien naar de wereld vanaf een onbewoond eiland. Ze werden gezien en ze bestonden.

De Open Studio bij De Rode Halve Maan zuchtte onder de strenge voorschriften. Waar in andere tijden een enorm aantal vrijwilligers klaar stond en duizenden kinderen gebruik maakten van de faciliteiten waren er nu alleen maar groepjes mogelijk van 12 kinderen. Er werd besloten te werken met de meest achtergestelde groepen. Alle aandacht ging uit naar dove kindertjes en kinderen met een mentale handicap. In een rap tempo werden er spelletjes bedacht en aangepast aan de de behoeften voor deze groep. De Zaterdag Academie en de Open Studio waren bij het uitbreken van de corona crisis de enige twee plekken in Gaza waar meteen online les werd gegeven. Gedurende de zomerkampen ging het produceren van nieuwe instructie filmpjes in hoog tempo door. Zo was de Open Studio in staat een ongekend aantal kinderen te inspireren. Het moet toch genoemd worden dat wij diep ontroerd zijn door de toewijding en doorzettingsvermogen van ons eigen team en alle individuele kunstenaars. Het was zo warm deze zomer!

Via de kersverse Bee-Home-Academy kunnen culturele projecten en lessen gestart worden in vluchtelingenkampen verspreid over de Arabische en Westerse Wereld. Het Mondriaanfonds heeft achtereenvolgens de kunstenaars Marjan Teeuwen en Rob Voerman ruimhartig gesteund om met behulp van onze infrastructuur ter plekke een kunstwerk te realiseren. Zodra de situatie het toelaat gaat Rob zijn werk afmaken.

Als wij in Nederland denken over zomerkampen denken we aan logeerpartijen in binnen- en buitenland. Op een lapje grond als Gaza met de (on)mogelijkheden die daar zijn is het wel begrijpelijk dat iedereen 's avond in zijn eigen 'onderkomen' slaapt. Op het moment dat we deze nieuwsbrief schrijven zijn de bombardementen op Khan Younis en Gaza weer opgevoerd. De eerste doden zijn te betreuren. Nieuwe namen aan de lijst van gewonden kunnen worden toegevoegd.

Ondertussen in Katwijk

Suzanne en Ingrid zijn te gast bij Stichting de Vrolijkheid. Het plan is een uitwisseling te realiseren tussen de kinderen in de zomerkampen in Gaza en de kinderen in het AZC Katwijk. Ons plan blijkt niet te realiseren. Er is geen internet op de plek waar wij werken en toestemming om dat op onze eigen manier te omzeilen komt er ook niet. We moeten ook wel een beetje lachen "Gaza heeft vier uur stroom en mobieltjes worden vaak door een straat allemaal tegelijk opgeladen onder de motorkap van een auto!

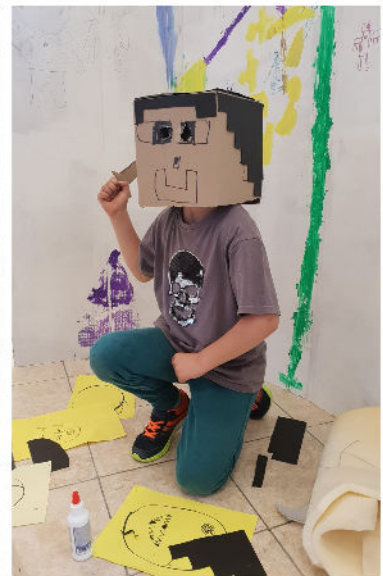
Ondanks dat Suzanne een aardig woordje Arabisch spreekt, wij beiden ruime ervaring hebben, en twee docenten van De Vrolijkheid meewerken, hebben we de grootste moeite om een groep van 12 kinderen te begeleiden en te motiveren. We krijgen het niet voor elkaar om een vaste groep te formeren, noch om losse samenwerkingsverbanden tot stand te brengen. Door het coronavirus zijn de kinderen vijf en halve maand niet naar school geweest. Ik kom daar achter doordat een meisje dat al 8 jaar van AZC naar AZC wordt geslept mij vertelde dat ze in de periode dat ze 'thuis' zat alleen haar moedertaal had gesproken. "Ik ben veel vergeten juf, excuus." Nu had De Verrekijker (dit is de

basisschool) ism het COA de kinderen voorzien van laptops en was er elke ochtend thuisonderwijs via Zoom. Maar hoe wordt wat gemonitord?!

Een jongen uit Jemen trekt onze aandacht. Hij wil alleen maar liggen. Als hij iets doet gaat het tergend langzaam. Hij wil alles zwart maken, uitpoetsen. Mijn god, wat zijn z'n twee broertjes zorgzaam voor hem en wat heeft hij prachtige, uitdrukingsloze bruine ogen.

Waar de kunstenaars in Gaza bij iedere groep van 30 kinderen met drie begeleiders uit de voeten kunnen, krijgen wij, met 4 begeleiders op 12 kinderen, onze ideeën niet goed van de grond. Een meisje hoort steeds stemmen in haar hoofd. Een ander meisje wil niet dat je tegen haar spreekt. Een jongen wil alleen maar scheuren en weer een ander kind absoluut alleen werken. Een meisje rent rond. Ze wil aardig zijn en meedoen maar kan het niet en schopt voortdurend om zich heen. Een droevig schouwspel.

Natuurlijk hebben we het tot een goed einde gebracht. Natuurlijk hebben de kinderen ook genoten en wat een geweldige mensen hebben we leren kennen bij de Vrolijkheid! Die mensen verdienen allemaal een lindje! Maar, wat waren die kinderen er geestelijk en emotioneel slecht aan toe! En dat in ons land! Wie stonden er te applaudisseren toen ons project klaar was, onze kunstwerken werden opgesteld en wij hadden ons allemaal verkleed. Door wie werden de kinderen op de schouders gehesen? Door wie werden ze bejubeld? Ze werden niet gezien, niet bevestigd in hun bestaan.

Het allerbelangrijkste is dat we met de verbeeldende en inzichtgevende middelen van de kunsten sociaal maatschappelijk gedepriveerde mensen een gezicht geven. We hebben het gevoel dat we er door de kwaliteit die onze Gazaanse collega's hebben geleverd hierin geslaagd zijn. We zouden willen zeggen we hebbe ons doel bereikt maar helaas is het nooit genoeg.

Maar iedereen dank, dank dank.

